

Sygn. akt XI Ka 386/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech-spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SR Aneta Świdzińska-Kozieł -(del. do SO)

Protokolant: Małgorzata Purc

przy udziale Prokuratora Ireneusza Kuny

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2013 r.

sprawy D. D.

oskarżonego z art. 54 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 12 lutego 2013 r. sygn. akt II W 504/12

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 300 (trzysta) złotych opłaty oraz 20 (dwadzieścia) złotych zwrotu poniesionych wydatków.

XI Ka 386/13

UZASADNIENIE

D. D. został oskarżony o to, że w dniu 27.08.2012 r. w Urzędzie Celnym w B. nie złożył deklaracji dla podatku akcyzowego za miesiąc lipiec 2012 r. z tytułu posiadania w dniu 24.07.2012 r. 2000 litrów oleju napędowego, od którego nie została opłacona akcyza w należnej wysokości, a w wyniku kontroli nie ustalono, że podatek akcyzowy został zapłacony, na skutek czego nastąpiło narażenie Skarbu Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego w kwocie 2392 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54 § 3 kks

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2012 r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuconego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 54 § 3 kks wymierzył mu karę grzywny w kwocie 3000 złotych; na podstawie art. 15 § 4 kks dowody rzeczowe w postaci 2000 litrów oleju napędowego przekazał do właściwości Urzędu Celnego w B. celem prowadzenia odrębnego postępowania, mającego na celu windykację należności publicznoprawnych; zasądził od oskarżonego 300 złotych tytułem opłaty oraz 90 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków, wyłożonych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego. Zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art.: 2 § 2, 4, 5 § 2, 7 kpk poprzez subiektywną ocenę materiału dowodowego i w sposób uwzględniający jedynie okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego bez równoważnego potraktowania dowodów temu przeczących, a mianowicie:

- nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim twierdzi on, że od oleju została zapłacona akcyza, bowiem pochodzi on z wcześniejszych ujawnień,

- naruszenie zasady, że wszelkie nie dające się usunąć wątpliwości należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego polegające na uznaniu, że towar – olej pochodzi z kraju trzeciego w oparciu o sprawozdanie z badań, z których wynika jedynie prawdopodobieństwo pochodzenia oleju z rafinerii białoruskiej,

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia – naruszenia art. 170 § 3 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chemii, podczas gdy przeprowadzenie przedmiotowego dowodu ma istotne znaczenie dla wykazania niewinności oskarżonego;

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony zatrzymał pojazd w celu wylania paliwa, podczas gdy przypisanie obwinionemu takiego zamiaru jest sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, nadto nie znajduje potwierdzenia w sprzecznych zeznaniach świadków;

4. rażąco niewspółmierność kary polegającą na nałożeniu na obwinionego kary grzywny w wysokości nie uwzględniającej jego dochodów, stosunków majątkowych i rodzinnych, tj. sprzecznie z art. 48 kks.

Podnosząc powyższe wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje;

apelacja w toku instancyjnej kontroli prawidłowości zaskarżonego wyroku uznana została za niezasadną w stopniu oczywistym. Za taką oceną środka odwoławczego przemawiało to, że postawione w nim zarzuty jak też przytoczona na ich poparcie argumentacja okazały się być całkowicie chybione.

Sąd I instancji w sposób prawidłowy przeprowadził w niniejszej sprawie postępowanie, nie dopuszczając się istotnej, mogącej rzutować na treść wyroku obrazę przepisów postępowania, zwłaszcza tych wskazanych w środku odwoławczym, jak też nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd Rejonowy z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4,5,7 kpk, a więc jest bezstronna i nie narusza granic swobodnej oceny oraz jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a zwłaszcza nie zawiera błędów natury faktycznej, czy logicznej.

Nie sposób zgodzić się z wywodami obrońcy oskarżonego, który podnosi, że Sąd Rejonowy niezasadnie, z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów odmówił wiary wyjaśnieniom D. D. w zakresie, w jakim twierdził on, że od przedmiotowego oleju napędowego została zapłacona akcyza, bowiem ten, który został ujawniony w jego samochodzie w dniu 24 lipca 2012 r., pochodzi z wcześniejszych zatrzymań. Sąd Rejonowy odniósł się do tego dowodu, przeprowadzając jego właściwą analizę, w tym również z uwzględnieniem ewolucji, jaką przechodziła podawana przez oskarżonego relacja oraz okoliczności jego zatrzymania w dniu 24 lipca 2012 r. i związanej z tym spontanicznej wypowiedzi oskarżonego, iż nie zdążył jeszcze odrobić strat z poprzednich zatrzymań. Zwrócić przy tym należy na tę treść wyjaśnień oskarżonego, w których podał, iż przedmiotowe paliwo woził od miesiąca, przy czym wskazał tu należy, iż poprzednie zatrzymanie miało miejsce w dniu 11 kwietnia 2012 r., a więc w znacznie większym odstępnie czasowym. Słusznie również Sąd Rejonowy, kwestionując prawdziwość wyjaśnień oskarżonego, oparł się na zeznaniach świadków

– funkcjonariuszy celnych - M. C. (1) i M. C. (2) oraz dowodach nieosobowych (tu: przede wszystkim informacji Referatu Akcyzy i Gier Służby Celnej). Nie ulega wątpliwości, że dowody te rozpatrywane łącznie tworzą spójną i logiczną całość.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło również do obrazy art. 5 § 2 kpk, bowiem suma przeprowadzonych dowodów trafnie wykazała, iż w sprawie niniejszej nie było wątpliwości w rozumieniu powołanego przepisu. Zastosowanie reguły określonej w art. 5 § 2 kpk jest możliwe tylko wtedy, gdy wątpliwości co do okoliczności faktycznych nie dadzą się usunąć.

Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy tego przepisu, podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny, czy nie została naruszona zasada *in dubio pro reo*, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli z materiału dowodowego sprawy wynikają różne wersje zdarzenia, to nie jest to równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk, bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego.

Wobec powyższego jedynie słusznym jest stwierdzenie, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy nie mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana.

Z powyższych względów zupełnie nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, podniesiony przez obrońcę oskarżonego, bowiem tego rodzaju błąd wynikać musi bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. W orzecznictwie trafnie podnosi się, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu. Możliwość zatem przeciwstawienia ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego poglądu, jak to czyni obrońca oskarżonego w złożonym środku odwoławczym, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez Sąd Rejonowy błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie ma racji skarżący, o ile w oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu chemii dopatruje się uchybienia mogącego mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Rejonowy oddalił ten wniosek, uznając go za nieprzydatny i zmierzający do przewlekłości postępowania. Trafność tego stanowiska nie może zostać zakwestionowana, albowiem zostało ono w należyty sposób umotywowane. Trudno odmówić logiki tej decyzji, jeśli zważy się na sformułowane przez obrońcę tezy dowodowe.

Reasumując stwierdzić należy, że wina oskarżonego D. D. w zakresie przypisanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości, zaś jego kwalifikacja prawna jest prawidłowa.

Ze względu na to, że obrońca oskarżonego, z ostrożności procesowej, podniósł również zarzut rażącej niewspółmierności kary, kontroli podlegała również i ta część rozstrzygnięcia. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy również i w tej części.

Orzeczona wobec oskarżonego za popełniony czyn kara grzywny nie jest rażąco niewspółmierna (surowa) w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Kara ta jest dostosowana do stopnia społecznej szkodliwości czynu, stopnia winy oskarżonego, jego właściwości i warunków osobistych oraz sytuacji materialnej. Sąd Rejonowy, wymierzając oskarżonemu karę, o czym przekonuje zarówno treść uzasadnienia wyroku, jak i jej wysokość, w pełni uwzględnił okoliczności korzystne dla oskarżonego jak i te dla niego obciążające, a przy tym nadał im właściwą rangę i znaczenie, zaś całość orzeczenia w tym zakresie należyście uwzględnił dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 13 kks. Wymierzona oskarżonemu kara, choć bez wątplenia dolegliwa - w żadnej mierze nie razi swoją surowością, zwłaszcza gdy się zważy na dotychczasową karalność oskarżonego, co w żaden sposób nie wpłynęło na jego zachowanie i nie skłoniło

go do poszanowania norm prawnych. Niczego w tym zakresie nie mogą zmienić argumentacja obrońcy zawarta we wniesionej apelacji.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw zmiany wyroku zgodnie z wnioskami wniesionej apelacji.

Nie stwierdzając uchybień w postępowaniu przed Sądem I instancji, które uzasadniałyby konieczność zmiany zaskarżonego wyroku lub jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania – w tym z przyczyn wskazanych w art. 439 kpk oraz art. 440 kpk – Sąd Okręgowy na podstawie art. 437§ 1 kpk, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Rozstrzygnięcie o opłacie za II instancję zostało wydane na podstawie art. 21 ust 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zaś rozstrzygnięcie o wydatkach postępowania odwoławczego zostało wydane na podstawie art. 636 § 1 kpk.